

มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมสถานบันเทิง ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509¹

ปัญหานิตย์ นาคะเสถียร²

จากการศึกษาทำให้ทราบถึงประวัติความเป็นมาของสถานบันเทิงซึ่งสถานบันเทิงนั้นถือเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งในสังคม เริ่มตั้งแต่ในสมัยตอนต้นกรุงรัตนโกสินทร์ ประเทศไทยได้มีการติดต่อค้าขายกับประเทศทางตะวันตกมากขึ้นมีการหลั่งไหลเข้ามาของชาวจีนแผ่นดินใหญ่ ตั้งแต่ก่อน พ.ศ. 2509 และมีทหารอเมริกันพลัดเปลี่ยนหมุนเวียนเข้ามา จึงส่งผลให้เกิดธุรกิจสถานบันเทิงประเภทผับบาร์ขึ้น เนื่องจากการประกอบธุรกิจสถานบริการนั้นเป็นธุรกิจที่เป็นสาเหตุของปัญหามากมายไม่ว่าจะเป็นปัญหาอาชญากรรม ปัญหาการทะเลาะวิวาท ปัญหาการมั่วสุมทางเพศ ดังนั้นธุรกิจสถานบริการจึงเป็นธุรกิจที่ต้องได้รับการควบคุมดูแล จึงจำเป็นต้องมีการตราพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 เป็นกฎหมายสถานบริการฉบับแรกขึ้นที่ใช้เป็นกฎหมาย ซึ่งต่อมาได้มีการแก้ไขกฎหมาย ครั้งที่ 1 โดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 47 เนื่องจากคณะปฏิวัติได้พิจารณาเห็นว่าสมควรแก้ไขกฎหมายโดยให้จำกัดห้ามมิให้บุคคลซึ่งอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ เข้าไปในสถานบันเทิง และต่อมาได้มีการแก้ไขกฎหมายครั้งที่ 2 โดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 ด้วยเหตุผลว่าเพื่อประโยชน์แห่งความสงบเรียบร้อยศีลธรรมอันดีและสวัสดิภาพของประชาชนสมควรกำหนดให้สถานบริการตามมาตรา 3 (4) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 เป็นสถานบันเทิงที่จะตั้งขึ้นได้ก็ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2546 ได้การปรับปรุงแก้ไขขึ้นเพื่อให้ครอบคลุมทั่วถึงสถานบริการทุกประเภทและมีระเบียบปฏิบัติที่ชัดเจนและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยแนวความคิดเกี่ยวกับมาตรการในการควบคุมสถานบันเทิงนั้นมีเจตนารมณ์เพื่อสร้างความบันเทิงแก่ประชาชนและต้องควบคู่ไปกับการที่สังคมอยู่ร่วมกันโดยสงบสุขและมีศีลธรรม

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมสถานบันเทิงตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์จรล เถิงวิทยา และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.กัลยา ตันศิริ และรองศาสตราจารย์ ดร.ปภาศรี บัวสุวรรณ

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

อันติภายในกรอบระเบียบที่กฎหมายกำหนดไว้ ทั้งนี้เพื่อควบคุมสถานบริการต่างๆ มิให้ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนดไว้

จากการศึกษาทำให้ทราบว่ามาตรการทางกฎหมายในการควบคุมสถานบันเทิงตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 ยังไม่ชัดเจน ไม่ครอบคลุมด้วยกันหลายประการ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

ปัญหาประการแรก ปัญหาการกำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาอนุญาตให้ผู้ขออนุญาตเปิดสถานบันเทิงของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ประกอบกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขออนุญาต และการดำเนินการกิจการสถานบริการ พ.ศ. 2549 เนื่องจากสถานบันเทิงเป็นสถานบริการประเภทหนึ่ง ดังนั้นการที่ผู้ใดจะเปิดให้บริการสถานบันเทิงได้นั้นจะต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งบัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดตั้งสถานบริการ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ วรรคสอง บัญญัติว่า ในการพิจารณาอนุญาตให้พนักงานเจ้าหน้าที่คำนึงถึงประวัติการกระทำความผิดต่อกฎหมายของผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการประกอบด้วย วรรคสามบัญญัติว่า หลักเกณฑ์ และวิธีการขออนุญาตและการอนุญาตตามวรรคหนึ่งและหลักเกณฑ์ เกี่ยวกับประวัติการกระทำความผิดต่อกฎหมายของผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการตามวรรคสอง รวมทั้งการขอต่ออายุใบอนุญาต และการอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง” แต่หลักเกณฑ์ในการพิจารณาอนุญาตของพนักงานเจ้าหน้าที่นั้นยังไม่มีมาตรการที่รัดกุมเพียงพอและยังไม่มีมาตรการในการตรวจสอบติดตาม หลังจากได้พิจารณาอนุญาตไปแล้วว่าการดำเนินงานถูกต้องตรงตามเอกสารหรือไม่ ซึ่งปัญหาดังกล่าวจะเห็นได้ชัดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน กล่าวคือเมื่อวันที่ 25 มกราคม 2563 เวลา 02.00 น.³ เจ้าหน้าที่ตำรวจบุกเข้าจับกุมสถานบันเทิงชื่อดังกลางเมืองร้อยเอ็ดร้านโดรน คลับ (DRONE CLUB) เนื่องจากสถานบันเทิงดังกล่าวมีการปล่อยปลั๊ตเลเยให้เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ เข้าไปใช้บริการภายในร้านจำนวนมาก และยังเปิดให้บริการเกินกว่าเวลาที่กฎหมายกำหนดเป็นเหตุให้ผู้ที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงได้รับความเดือดร้อน โดยร้านโดรนคลับมีนางสาว ร. เป็นผู้รับใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ จึงได้จับกุมตัว และร้องทุกข์กล่าวโทษใน 4 ฐานความผิดและต่อมาในวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2563 ได้มีหนังสือคำสั่งจากผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดให้เพิกถอนใบอนุญาตเป็นเวลา 5 ปี มีผลตั้งแต่วันที่ 1 มีนาคม 2563 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2568 แต่ต่อมาพบว่าร้านดังกล่าว เตรียมเปิดใหม่ในวันที่ 27 มีนาคม 2563 โดยใช้ชื่อใหม่จัดคอนเสิร์ต “grand opening drone music live station คอนเสิร์ต”

³ กรมการปกครอง, “ทลาย 2 ผับดังเมืองร้อยเอ็ด พบเยาวชนมั่วสุมกว่า 216 คน”,

<https://mgronline.com/local/detail/9630000008150>, สืบค้นเมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2563.

ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความบกพร่องของหลักเกณฑ์ และวิธีการในการขออนุญาตเปิดสถานบริการของผู้ขออนุญาต และการพิจารณาอนุญาตของพนักงานเจ้าหน้าที่ และความบกพร่องในการตรวจสอบประวัติของผู้ขออนุญาตเปิดสถานบันเทิง

ปัญหาประการที่สอง ปัญหาการกำหนดอายุของพนักงานในสถานบันเทิง ซึ่งตามมาตรา 16/1 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งในปี พ.ศ. 2546 ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในเรื่องของเกณฑ์อายุของผู้ใช้บริการสถานบันเทิงโดยห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการยินยอม หรือปล่อยปละละเลยให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ ซึ่งมีได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ แต่อายุของพนักงานที่ให้บริการในสถานบันเทิงที่กำหนดไว้ตามมาตรา 16 (1) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ได้บัญญัติว่า ห้ามรับผู้มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์เข้าทำงานในสถานบริการ ซึ่งโดยลักษณะงานในสถานบันเทิงแล้วบุคคลที่เป็นพนักงานก็ต้องให้บริการอำนวยความสะดวกแก่ลูกค้าผู้ให้บริการและอาจมีความเสี่ยงต้องดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับลูกค้า ดังนั้นการกำหนดอายุของพนักงานดังกล่าวจึงยังไม่เหมาะสมซึ่งปัญหาดังกล่าวจะเห็นได้ชัดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันหลากหลายกรณี ยกตัวอย่างเช่น⁴ กรณีของนักร้องสาวเจ้าของเพลง “ถามหน่อย” มียอดผู้ฟังในยูทูบ (Youtube) ถึง 121 ล้านวิว ปัจจุบันมีอายุเพียง 19 ปี ซึ่งไปร้องเพลงตามสถานบันเทิงต่างๆ แม้การกระทำดังกล่าวจะไม่ผิดกฎหมายตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 16 เนื่องจากอายุเกิน 18 ปีแล้ว แต่อย่างไรก็ตามการที่เยาวชนซึ่งอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์เข้าไปเป็นนักร้องในสถานบันเทิงนั้นด้วยลักษณะงานที่ต้องมีการให้ความบันเทิงและความสนุกสนานกับตัวลูกค้าผู้ให้บริการในสถานบันเทิง และลูกค้าผู้ให้บริการในสถานบันเทิงดื่มสุรา เครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์เป็นจำนวนมากอาจทำให้เยาวชนจำต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสุราหรือเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อาจส่งผลกระทบต่อตัวเยาวชนเองได้ และอีกกรณีที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ยกตัวอย่างเช่น⁵ กรณีเด็กชาย ว. หรือที่เรียกกันว่า “ดีเจวิว” ดีเจอายุน้อยร่างท้วม ซึ่งดีเจวิวมีอายุเพียง 11 ปีเท่านั้น แต่ก็เป็นที่เรียกเสียงกรี๊ดจากสาว ๆ ได้อย่างฮือฮามากโดยเริ่มมาจากมีคลิปจากเฟซบุ๊ก ซึ่งดีเจวิวเปิดเพลงและสร้างความสนุกสนานให้กับผู้ชมทางเฟซบุ๊ก (Facebook) ประกอบกับดีเจวิว มีลีลาการเปิดเพลงที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว มีประโยคคำคมเด็ดติดปาก จนกลายเป็น ที่ชื่นชอบในหมู่นักเที่ยวกลางคืน แต่ต่อมา “ดีเจวิว” ได้รับงานเปิด

⁴ บทสัมภาษณ์ของนางสาวภัทราภรณ์ ปาจริยพงษ์, “กับการเข้าสู่วงการอย่าง เต็มตัว”, <https://www.theplankton.in.th/>, สืบค้นเมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2563.

⁵ บทสัมภาษณ์ของเด็กชาย ธัญธรณ์ โพธิ์มณี, “DJ View : ผมยืนหนึ่งในวงการ ดีเจรุ่นอายุไม่เกิน 11 ขวบ”, รายการ TALK THE GUEST ถอดนัย จงไกรจักร, <https://adaybulletin.com/talk-guest-dj-view/46097>, สืบค้นเมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2563.

เพลงในสถานบันเทิงต่างๆ อันเป็นการฝ่าฝืนต่อมาตรา 16 (1) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 อย่างชัดเจน เนื่องจากปัจจุบันการกำหนดอายุของพนักงานยังไม่มีที่เหมาะสม และไม่ได้มีการบังคับตรวจสอบอย่างจริงจังเหมือนดังเช่นลูกค้าผู้ที่เข้าใช้บริการสถานบันเทิงที่ต้องมีการตรวจเอกสารที่ราชการออกให้ อาทิเช่น บัตรประจำตัวประชาชน หรือใบอนุญาตขับขี่เพื่อยืนยันอายุก่อนเข้าใช้บริการสถานบันเทิงอย่างเข้มงวดในระดับหนึ่ง ดังนั้นจึงต้องมีการปรับปรุงและแก้ไขด้วยบทกฎหมายที่กำหนดเรื่องอายุของพนักงานให้มีความสอดคล้องกับผู้ให้บริการและมีมาตรการในการตรวจสอบอายุของพนักงานให้ชัดเจนและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ปัญหาประการที่สาม ปัญหาในการกำหนดระยะเวลาการให้บริการสถานบันเทิง ตามมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมปี พ.ศ. 2546 ประกอบกฎกระทรวงกำหนดวันเวลาเปิดปิดของสถานบริการ พ.ศ. 2547 ซึ่งแม้จะมีการแก้ไขมาหลายครั้งตามยุคสมัย แต่ก็ยังไม่เป็นที่พอใจของประชาชน ดังนั้นจึงต้องมีการกำหนดมาตรการเพิ่มเติมจากระยะเวลาการให้บริการของสถานบริการเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างครบถ้วนและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ปัญหาประการที่สี่ ปัญหาในการกำหนดบทลงโทษที่เหมาะสมในปัจจุบันข่าวการเปิดสถานบันเทิงที่ผิดกฎหมายยังไม่ได้รับการแก้ไขไม่ว่าจะเป็นเปิดสถานบันเทิงโดยที่ไม่ได้รับอนุญาตเปิดสถานบันเทิงโดยเปิดเกินเวลาตามที่กฎหมายกำหนด และปัญหาการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายอีกมากมาย อีกทั้งยังพบว่ามีผู้ที่ฝ่าฝืนรายใหม่เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอดังที่พบเห็นในเหตุการณ์ปัจจุบันซึ่งทำให้เห็นว่าบทลงโทษตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 27 นั้นยังบังคับใช้ไม่ได้อย่างจริงจังและยังไม่มีประสิทธิภาพ ดังนั้นบทลงโทษสำหรับผู้ที่ได้รับอนุญาตให้เปิดสถานบันเทิง แต่ฝ่าฝืนข้อกำหนดตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และผู้ที่ไม่ได้รับอนุญาตให้เปิดสถานบันเทิง แต่ฝ่าฝืนนั้นควรมีการปรับเปลี่ยน และแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อให้เป็นมาตรการทางกฎหมายที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

จากการศึกษาค้นคว้ามาตรการทางกฎหมายในการควบคุมสถานบันเทิง ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาการกำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาอนุญาตให้ผู้ขออนุญาตเปิดสถานบันเทิงของพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะคือ ในการพิจารณาอนุญาตของพนักงานเจ้าหน้าที่นั้นเห็นควรเพิ่มเติมมาตรการทางกฎหมายและขั้นตอนในการพิจารณาคำขออนุญาตของผู้ขออนุญาตตั้งสถานบันเทิง ซึ่งจากเดิมพนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณาเพียงว่าผู้ขออนุญาตตั้งสถานบันเทิงนั้นเป็นผู้มีประวัติการกระทำความผิดต่อกฎหมายตามที่ มาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ประกอบ

กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขออนุญาตและการดำเนินการสถานบริการ พ.ศ. 2549 ข้อ 3 บัญญัติห้ามไว้หรือไม่ เห็นควรเพิ่มเติมมาตรการในการพิจารณาคำขออนุญาต กล่าวคือ เมื่อผู้ขออนุญาตยื่นคำขออนุญาตตั้งสถานบันเทิงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่มาแล้วนั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่จัดให้มีการปิดประกาศไว้ ณ สถานที่ที่ผู้ขออนุญาตจะทำการขออนุญาตเปิดสถานบันเทิง และให้แจ้งในประกาศนั้นด้วยว่า ณ สถานที่แห่งนี้จะมีการตั้งสถานบันเทิงในพื้นที่ดังกล่าว เพื่อเป็นการแจ้งต่อประชาชนที่อาศัยอยู่ในละแวกใกล้เคียง และหากมีผู้ที่ประสงค์จะยื่นคำคัดค้านการขออนุญาตตั้งสถานบันเทิงของ ผู้ขออนุญาตให้ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ปิดประกาศ พร้อมทั้งแสดงผลประกอบคำคัดค้านดังกล่าว และกรณีมีผู้คัดค้านประกอบกับแสดงผลเพียงพอที่จะประกอบคำคัดค้านดังกล่าวแล้ว แต่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้พิจารณาอนุญาตให้ผู้ขออนุญาตตั้งสถานบันเทิงดังกล่าว ผู้คัดค้านย่อมมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งอนุญาตของพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งอนุญาตต่อไปภายใน 30 วัน นับแต่พนักงานเจ้าหน้าที่มีคำสั่งอนุญาตเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ชี้แจงประกอบเหตุผลในการพิจารณาอนุญาตให้แก่ผู้คัดค้านทราบต่อไป

2. ปัญหาการกำหนดอายุของพนักงานในสถานบันเทิง ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนวทางแก้ไข คือ ในการกำหนดเกณฑ์อายุของพนักงานในสถานบันเทิงตามมาตรา 16 (1) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 เห็นควรให้มีการแก้ไขการกำหนดเกณฑ์อายุของพนักงานผู้เข้าทำงานในสถานบันเทิง ตามมาตรา 16 (1) ที่กำหนดไว้ว่า ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบันเทิงรับผู้มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์เข้าทำงานในสถานบันเทิง เห็นควรแก้ไขเป็น “ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบันเทิงรับผู้มีอายุต่ำกว่าสิบปีบริบูรณ์เข้าทำงานในสถานบันเทิง” เช่นเดียวกับกับมาตรา 16/1 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 ที่บัญญัติห้ามมิให้ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ ซึ่งมีได้ทำงานในสถานบันเทิงนั้นเข้าไปในสถานบันเทิง ทั้งนี้เพื่อแก้ไขปัญหาที่เด็ก หรือเยาวชนผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์อาจมีความเสี่ยงที่จะได้ดื่มเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์ มีการมั่วสุม หรืออาจได้ลองสิ่งชั่วๆ อบายมุขต่างๆ ในวัยที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะซึ่งอาจส่งผลกระทบให้เกิดปัญหาตามมาอีกมากมาย เป็นต้น

3. ปัญหาในการกำหนดระยะเวลาการให้บริการสถานบันเทิง ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนวทางแก้ไข คือ ในเรื่องของการกำหนดระยะเวลาในการเปิดสถานบันเทิงและเวลาปิดของสถานบันเทิงนั้น ให้มีการกำหนดเขตพื้นที่เศรษฐกิจขึ้น และกำหนดระยะเวลาในการเปิดสถานบันเทิง และเวลาในการปิดสถานบันเทิง โดยให้พิจารณาเขตพื้นที่ที่สถานบันเทิงนั้นตั้งอยู่ว่าหากตั้งอยู่ในเขตพื้นที่เพื่อการอนุญาตให้ตั้งสถานบันเทิงตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาให้ขยายระยะเวลาการเปิดสถานบันเทิง และเวลาปิดสถานบันเทิงจากระหว่างเวลา 18.00 นาฬิกา ถึง 01.00 นาฬิกาของวันรุ่งขึ้น แก้ไขเป็น ระหว่างเวลา 18.00 นาฬิกา ถึง 04.00

นาฬิกาของวันรุ่งขึ้น ส่วนสถานบันเทิงที่ตั้งอยู่นอกเขตพื้นที่เพื่อการอนุญาตให้ตั้งสถานบริการหรือสถานบริการที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่อนุญาตให้ตั้งสถานบริการตามที่พระราชกฤษฎีกากำหนดท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืออนุญาตให้ตั้งสถานบริการได้ผ่อนผันให้ขยายระยะเวลาการเปิดสถานบันเทิง และปิดสถานบันเทิงจากเดิมระหว่างเวลา 18.00 นาฬิกา ถึง 24.00 นาฬิกา เป็นระหว่างเวลา 18.00 นาฬิกา ถึง 03.00 นาฬิกาของวันรุ่งขึ้น อันจะส่งผลให้ผู้ประกอบกิจการสถานบันเทิงสามารถเปิดสถานบันเทิงได้ตามกฎหมายและตรงต่อความต้องการของสภาพสังคมปัจจุบันมากยิ่งขึ้นอีกด้วย

4. ปัญหาในการกำหนดบทลงโทษที่เหมาะสม ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนวทางการแก้ไข คือในการกำหนดบทลงโทษที่เหมาะสมโดยให้มีการเพิ่มโทษจำคุกกระยะสั้น และแก้ไขเปลี่ยนแปลงโทษปรับให้สูงขึ้น จากเดิมในมาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 โดยให้มีการแก้ไขเพิ่มโทษจำคุกและแก้ไขโทษปรับในมาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 จากเดิมที่ได้บัญญัติว่า “ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบันเทิงผู้ใดฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 12 มาตรา 14 มาตรา 15 มาตรา 16 (1) (2) (3) หรือ (4) มาตรา 16/1 วรรคหนึ่ง หรือกฎกระทรวงตามมาตรา 17 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่น” แก้ไขจากเดิมมีแต่เพียงโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท ให้เพิ่มโทษจำคุกและเปลี่ยนแปลงโทษปรับเข้าไปด้วย กล่าวคือ “ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบันเทิงผู้ใดฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 12 มาตรา 14 มาตรา 15 มาตรา 16 (1) (2) (3) หรือ (4) มาตรา 16/1 วรรคหนึ่ง หรือกฎกระทรวงตามมาตรา 17 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

เอกสารอ้างอิง

สมเจตน์ เต็งมงคล. “คู่มือในการปฏิบัติงานว่าด้วยกฎหมายสถานบริการ”.

กรุงเทพมหานคร:สำนักพิมพ์สุตรไพศาล, (2546).

สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (กองนิติการ) กระทรวงยุติธรรม. “มาตรการทางกฎหมาย

ประกอบการดำเนินงานจัดระเบียบสังคม”.

พิชาย รัตนดิกล ฌ ภูเก็ต. ปรัชญาสังคมศาสตร์: การอธิบายทางสังคมรากฐานสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์.

(พิมพ์ครั้งที่ 2). (กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนบางกอกบลิ๊ก), (2559).